

PARAULES DE VIDA

Jornada de la Vida Consagrada

El dia 2 de febrer, festa de la Presentació del Senyor, celebrarem la Jornada de la Vida Consagrada. La llei jueva estableix que tot primogènit havia de ser consagrat a Déu. En presentar-lo en el temple, Maria i Josep, que saben que Jesús és el gran regal de Déu per a tota la humanitat, l'estan posant a les mans del Pare perquè realitzi el seu designi de salvació. La presentació en el temple és el reconeixement que Jesús no els pertany totalment, que ha vingut de Déu i ha de dedicar-se a la missió que Ell li ha encomanat. La consagració implica un lliurament total perquè el projecte diví sobre la humanitat vaja realitzant-se entre nosaltres. Perquè Crist s'ha entregat totalment a Déu, pot entregar-se plenament als homes.

El papa Francesc ens ha recordat en l'encíclica *Fratelli tutti* que Déu vol que tots els que formem la gran família humana arribem a ser i a viure com a vertaders germans, perquè som fills seus, i d'aquesta manera anticipem el seu Regne en la nostra història. No obstant això, quan mirem la realitat concreta del món no podem deixar de veure les ferides que el pecat ha causat en el cor de la humanitat i que dificulten la realització d'aquest ideal també anhelat per tots els homes de bona voluntat. Sovint sembla que el desig de fraternitat és un somni que constantment es trenca: «El bé, com també l'amor, la justícia i la solidaritat, no s'aconsegueixen una vegada per sempre; han de ser conquistats cada dia» (núm. 11). Sovint tenim la sen-

sació que en lloc d'avançar cap a la meta de la història, que és el Regne de Déu, cada vegada ens allunyem més d'ella. El Papa indica en el primer capítol de l'encíclica alguns fets que ens mostren que el nostre món està ferit: les persones són valorades per la seua utilitat; el reconeixement i la

defensa dels drets humans no és igual per a tots; els pobres són els que més pateixen les conseqüències de les catàstrofes naturals; la dignitat dels migrants no és respectada; el diàleg entre els pobles i les cultures no acaba de ser una realitat constructora de pau...

Això ens planteja un interrogant: Què és el definitiu, les ferides o les esperances? Quan contemplem la realitat que ens envolta, fàcilment podem pensar que la nostra esperança no és més que una il·lusió; que, en el fons, l'anhel de què els éssers humans visquem com una família mai es realitzarà. Però els cristians no podem deixar-nos vèncer pel descoratjament. Tenim l'obligació de ser llum d'esperança per als altres. Ho serem si sembrem llavors del Regne, si posem signes d'una vida nova.

Les persones consagrades viuen la vocació com una passió pel Regne. El seu lliurament total a Déu els permet entregar-se totalment pel Regne. El més important del seu testimoniatge no és el que fan, sinó el que anuncien. Com diu el lema de la jornada d'enguany, la vida consagrada és una «paràbola de fraternitat en un món ferit». La seua fraternitat en la fe es fa fraternitat humana, i la seua fraternitat humana arriba a ser fraternitat divina i, per això, anticipació del que Déu vol per a tota la humanitat. Sense elles, la vida de l'Església seria més pobre.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Amb autoritat

Jesús, tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, amb els primers apòstols acabats de cridar a la riba del llac de Tiberíades, arriben a Cafarnaüm. El dissabte, com feien els jueus practicants, van a la sinagoga per participar en les funcions religioses. Cafarnaüm era una ciutat amb molta vitalitat, per això la seva presència, d'entrada, no deuria cridar l'atenció. Sempre hi assistia passavolants a la pregària sabatina. L'expectació deuria despertar-se quan, llegida la Sagrada Escripura, Jesús demana la paraula per parlar als fidels reunits. En acabar, la reacció generalitzada, que recull l'evangeli de Marc, fou que tothom comentava la manera de parlar de Jesús: «amb autoritat».

No podem confondre autoritat amb poder. Hi ha persones que, davant el poble, tenen autoritat, no perquè se'ls hagi investit d'un càrrec o funció social. No s'imposen per la força o el poder. Sinó, perquè la seva manera de ser i de viure és reconeguda pels altres, atreuen aquells que els coneixen.

L'autoritat es guanya.

Etimològicament, autoritat ve del llatí «augere», que vol dir: fer créixer, augmentar, fer prosperar. Tota societat que vulgui avançar necessita dones i homes amb autoritat, que ajudin a fer créixer. Aquest principi podem aplicar-lo a diversos àmbits de la vida. Penso en l'autoritat dels pares respecte els seus fills; dels mestres amb els alumnes; dels di-

rectors d'empresa vers els empleats; dels governants amb els seus súbdits; dels sacerdots amb els feligresos... Cadascú, en l'àmbit de la seva vida, hauria de veure quina és la seva responsabilitat derivada de l'autoritat que hom té.

La nostra societat necessita dones i homes que actuïn amb «autoritas», que ensenyin l'art d'obrir els ulls a la realitat, de meravellar-se davant la vida, d'interrogar-se amb senzillesa pel sentit de les coses. Persones que per la seva actitud responsable, per la seva coherència, perquè són honorats i fidels ajuden a créixer, estimulen els altres.

En sectors de la societat actual es vol diferenciar l'exercici d'un càrrec públic amb el que és l'àmbit privat de la per-

sona. Acceptaré que es pot complir honestament una responsabilitat pública encara que a la vida privada s'actui de manera irresponsable. Però tots entenem que no és pas aquest el millor exemple per desvetllar la confiança i la col·laboració.

L'evangeli ens diu que el poble senzill admirava i seguia Jesús perquè, a diferència dels escribes i fariseus, actuava amb autoritat. La seva paraula clara, directa, autèntica, tenia una força que el poble sabia captar.

Encara avui escoltar-lo i seguir-lo fa que ens plantejem els interrogants fonamentals. Jesús és per a nosaltres un mestre de vida, revestit d'autoritat.

Mn. Ramon Sàrries

PALABRAS DE VIDA

Jornada de la Vida Consagrada

El día 2 de febrero, fiesta de la Presentación del Señor, celebraremos la Jornada de la Vida Consagrada. La ley judía establecía que todo primogénito debía ser consagrado a Dios. Al presentarlo en el Templo, María y José, que saben que Jesús es el gran regalo de Dios para toda la humanidad, lo están poniendo en las manos del Padre para que realice su designio de salvación. La presentación en el Templo es el reconocimiento de que Jesús no les pertenece totalmente, que ha venido de Dios y debe dedicarse a la misión que Él le ha encomendado. La consagración implica una entrega total para que el proyecto divino sobre la humanidad vaya realizándose entre nosotros. Porque Cristo se ha entregado totalmente a Dios, puede entregarse plenamente a los hombres.

El papa Francisco nos ha recordado en la encíclica *Fratelli tutti* que Dios quiere que todos los que formamos la gran familia humana lleguemos a ser y a vivir como verdaderos hermanos, porque somos hijos suyos, y de este modo anticipemos su Reino en nuestra historia. Sin embargo, cuando miramos la realidad concreta del mundo no podemos dejar de ver las heridas que el pecado ha causado en el corazón de la humanidad y que dificultan la realización de este ideal también anhelado por todos los hombres de buena voluntad. A menudo parece que el deseo de fraternidad es un sueño que constantemente se rompe: «El bien, como también el amor, la justicia y la solidaridad, no se alcanzan de una vez para siempre; han de ser conquistados cada día» (n.º 11). Frecuentemente tenemos la sensación de que en lugar de avanzar hacia la meta de la historia, que es el Reino de Dios, cada vez nos alejamos más de ella. El Papa indica en el primer capítulo de la encíclica algunos hechos que nos muestran que nuestro mundo está herido: las personas son valoradas por su utilidad; el reconocimiento y la defensa de los derechos humanos no es igual para todos; los pobres son los que más sufren las consecuencias de las catástrofes naturales; la dignidad de los migrantes no es respetada; el diálogo entre los pueblos y las culturas no acaba de ser una realidad constructora de paz...

Esto nos plantea un interrogante: ¿Qué es lo definitivo, las heridas o las esperanzas? Cuando contemplamos la realidad que nos rodea, fácilmente podemos pensar que nuestra esperanza no es más que una ilusión; que, en el fondo, el anhelo de que los seres humanos vivamos como una familia nunca se realizará. Pero los cristianos no podemos dejarnos vencer por el desánimo. Tenemos la obligación de ser una luz de esperanza para los demás. Lo seremos si sembramos semillas del Reino, si ponemos signos de una vida nueva.

Las personas consagradas viven la vocación como una pasión por el Reino. La entrega total a Dios les permite entregarse totalmente por el Reino. Lo más importante de su testimonio no es lo que hacen, sino lo que anuncian. Como dice el lema de la jornada de este año, la vida consagrada es una «parábola de fraternidad en un mundo herido». Su fraternidad en la fe se hace fraternidad humana, y su fraternidad humana llega a ser fraternidad divina y, por ello, anticipación de lo que Dios quiere para toda la humanidad. Sin ellas, la vida de la Iglesia sería más pobre.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Sor Encarna Alcalà López, Filla de la Caritat, fou cridada a la Casa del Pare

El dia 21 de novembre se celebrà a la Catedral una Eucaristia pel descans etern de sor Encarna Alcalà López, Filla de la Caritat de Sant Vicenç de Paül, que juntament amb dues germanes més formaven la comunitat de la Casa d'Acollida de Tortosa. Sor Encarna va nàixer a Alcalà la Real (Jaén) l'agost de 1954 i als vint anys ingressà en la Companyia de les Filles de la Caritat, servint els pobres en diferents llocs i ens tasques diverses, sempre amb gran il·lusió i entrega. Finalment fou traslladada a la co-

munitat de Tortosa, des d'on passà a la Casa del Pare el 10 de novembre de 2020.

Presidí l'Eucaristia el Sr. Bisbe i van concelebrar l'Il·lm. Vicari general, el rector de la parròquia del Sant Crist de la Catedral i quatre

sacerdots més. Van assistir a la celebració una representació de les Filles de la Caritat, entre elles la consellera d'Obres Socials del Consell Provincial d'Espanya Est, i un bon nombre de fidels, molts d'ells vinculats amb la Casa d'Acollida.

L'amor del Senyor és més fort que la mort. Ens diu sant Pau en la carta als romans: «N'estic cert: ni la mort ni la vida... no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8,38-39).

Maria Joana Querol Beltrán

Acolitat de Santi Martínez Alonso a Sant Carles de la Ràpita

El passat 20 de desembre, a la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Carles de la Ràpita, vaig rebre el ministeri d'acòlit enmig d'una celebració molt bonica i emotiva. Malgrat la situació i els límits d'aforament, em vaig sentir molt acompanyat tant pels qui van participar físicament com pels qui em van acompanyar amb la seva proximitat a través d'algun missatge i de la pregària.

Amb aquest ministeri, l'Església m'ha confiat la missió d'ajudar els preveres i diaques a servir l'altar, repartir la comunió als meus germans i portar-la als malalts. Així doncs, s'uneix el servei litúrgic amb el servei als germans com dues coses inseparables.

El meu agraïment als joves de la parròquia que van acompanyar la celebració amb els cants i la música i a les altres persones que van fer possible que fos un dia ben especial. Que la Mare de Déu de la Ràpita, a qui prego cada dia des que vaig arribar al

poble, m'ajudi a viure allò que el diumenge se'm va confiar: Portar el Senyor als meus germans i descobrir-lo present en la seva vida per créixer plegats en la fe, en l'esperança i en la caritat.

Gràcies a tots!

Santi Martínez Alonso

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

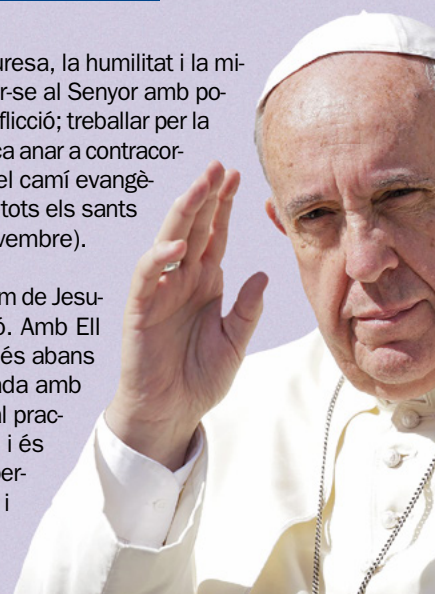

@Pontifex: «La paràbola dels vinyaters homicides (Mt 21,33-43) és una advertència que serveix per a totes les èpoques, inclosa la nostra. La vinya és del Senyor, no nostra. I Déu espera els fruits de la seva vinya d'aquells als qui ha enviat a treballar-hi» (4 d'octubre).

@Pontifex: «Necessitem viure la ciutat a partir d'una mirada de fe que descobrixi que Déu habita a les seves cases, als seus carrers, en les seves places. Aquesta presència ha de ser descoberta, revelada. Déu no s'oculta a aquells que el busquen amb un cor sincer» (31 d'octubre).

@Pontifex: «Triar la puresa, la humilitat i la misericòrdia; encomanar-se al Senyor amb pobresa d'esperit i en l'afflicció; treballar per la justícia i la pau, significa anar a contracorrent. Però aquest és el camí evangèlic que han recorregut tots els sants i els beats» (1 de novembre).

@Pontifex: «Aprenguem de Jesucrist, mestre d'oració. Amb Ell entenem que l'oració és abans de res escolta i trobada amb Déu; és un art que cal practicar amb insistència; i és l'àmbit en el qual es percep que tot ve de Déu i a Déu torna» (4 de novembre).

Novena en Honor a la Mare de Déu de la Cinta

Primera dia de la Novena, dissabte 5; i segon dia, diumenge 6, festa de la Mare de Déu de la Cinta: com cada dia se celebrà la Santa Missa a l'Altar Major i el Rosari. Tot seguit s'inicià la Novena, amb la proclamació de l'Evangeli. A continuació, el prior de la Reial Arxiconfraria de la Mare de Déu de la Cinta, M. I. Josep Ma Membrado, pregà a la Mare de Déu amb les oracions comunes del Novenari i amb la pròpia de cada dia. Tant el 1r

dia com el 2n no va haver-hi predicació. Tots els dies s'acabà la Novena amb l'himne de la Mare de Déu de la Cinta, mentre el prior mostrava la relíquia als fidels per venerar-la des dels seus propis seients a causa de la Covid-19.

Van predicar els dies següents: el M. I. Anastasi Soriano Pradas, rector de les parròquies Sant Joan Baptista de Móra d'Ebre i La Nativitat de Maria de Miravet, que parlà sobre el tema «Santa Maria Ver-

ge, Mare de Misericòrdia»; M. I. Ramon Font Peig, rector de les parròquies L'Assumpció de Maria d'Amposta i Mare de Déu de la Cinta del Poble Nou, predicà sobre «Santa Maria Verge, Mare de la Divina Providència»; M. I. Ramon Labernié i Castell, rector de les parròquies Mare de Déu del Roser de Tortosa i Sant Antoni Abat dels Reguers, sobre «Santa Maria Verge de la santa Esperança»; M. I. Emili Vinaixa Porcar, rector de les parròquies L'Assumpció de Maria i Sant Agustí de Vinaròs, predicà sobre «Santa Maria Verge, consol dels afligits»; M. I. Francisco Vives Pitarch, rector de la parròquia de Sant Francesc de Jesús-Tortosa, sobre «Santa Maria Verge, auxili dels cristians»; i l'Il·lm. José Luis Arín Roig, vicari general de la diòcesi, rector de la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa i degà del Capítol de la SECB, que ens parlà de «Santa Maria Verge, salut dels malalts».

L'últim dia, diumenge 13, predicà l'Excm. i Rvdm. Enrique Benavent Vidal. El tema «Santa Maria Verge, Mare de la reconciliació». Amb la predicació del nostre Bisbe acabem aquesta Novena que hem celebrat amb fe i devoció i han sigut uns dies de pregària.

Al final, mentre cantàvem l'himne a la Mare de Déu de la Cinta, el Sr. Bisbe, el prior i membres de l'Arxiconfraria i de la Cort d'Honor, van traslladar en processó la relíquia a la Capella de la Cinta.

Maria Joana Querol Beltrán

Confirmacions a Sant Carles de la Ràpita

Els dies 12 i 13 de desembre, el Sr. Bisbe va estar a la Ràpita i va administrar el sagrament de la Confirmació a 8 joves a la parròquia Sant Josep Obrer i 9 joves i un adult a la parròquia Santíssima Trinitat. Van ser celebracions senzilles, marcades per les limitacions d'aforament, però no per això menys viscudes interiorment, especialment pels confirmands i els seus familiars, que fins i tot es van emocionar en algun moment.

Als joves, en la seva majoria estudiants de primer de batxillerat, el Sr. Bisbe els convidà a què en la seva vida es noti que són cristians.

Parròquies de la Ràpita

Confirmacions a la parròquia Sant Josep Obrer

Confirmacions a la parròquia Santíssima Trinitat

AGENDA

Mans Unides
TORTOSA

Dissabte 6. Tortosa, Patronat, a les 10 hores, Assemblea de Mans Unides.

* Aquest acte pot canviar degut a les circumstàncies per la pandèmia de la Covid-19.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

1. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [He 11,32-40 / Sl 30 / Mc 5,1-20]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; santa Brígida d'Escòcia, vg.; beates M. Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel. paüles.

2. □ Dimarts [MI 3,1-4 (o bé: He 2, 14-18) / Sl 23 / Lc 2,22-40 (o bé, més breu: 2,22-32)]. Presentació del Senyor, antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera (pel ritu de la llum). Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes, altres advocacions marianes: Candelera (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...

3. ■ Dimercres [He 12,4-7.11-15 / Sl 102 / Mc 6,1-6]. Sant Blai, bisbe de

Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; sant Anscari (Òscar), bisbe d'Hamburg (†865), originari de les Gàl·lies i evangelitzador d'Escandinàvia; santa Claudina Thévenet, vg. fund. rel. Jesús-Maria (RJM).

4. ■ Dijous [He 12,18-19.21-24 / Sl 47 / Mc 6,7-13]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Joan de Brito, prev.; sant Gilbert (1083-1189), monjo anglès i fund.; santa Joana de Valois (†1505), princesa francesa i fund.; santa Caterina de Ricci, vg. dominicana.

5. ■ Divendres [He 13,1-8 / Sl 26 / Mc 6,14-29]. Santa Àgata o Àgueda, vg. i mr. siciliana (s. III), patrona de les

dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr., patrona de Calaf.

6. ■ Dissabte [He 13,15-17.20-21 / Sl 22 / Mc 6,30-34]. Sants Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys, mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Jb 7,1-4. 6-7 / Sl 146 / 1Co 9,16-19.22-23 / Mc 1,29-39]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda.

Diumenge IV de durant l'any (B)

COMENTARI

«Ensenya amb autoritat i mana els esperits malignes»

En aquests últims diumenges hem vist qui era Jesús (baptisme) i la crida d'alguns deixebles (primers diumenges); avui ja se'ns presenta la missió de Jesús. Ho veiem a l'Evangeli: Jesús ensenyava: *La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei sinó amb autoritat.* Jesús és un mestre molt diferent dels altres mestres. Parla amb autoritat però no amb una autoritat externa (ell no és un mestre de la llei) sinó amb l'autoritat que neix de les seves paraules, de l'autenticitat i novetat del que diu. En ell el poble troba la veritable Paraula de Déu, *una doctrina nova* dirà el poble. D'aquesta manera es fa realitat el que anunciava el llibre del Deuteronomi: *Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu [Moisès], li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.* Jesús és aquest gran profeta, nascut enmig nostre, superior al mateix Moisès que ensenya les paraules de Déu; per això el seu ensenyament és tan nou. Però cal escoltar les seves paraules perquè venen directament de Déu. Ara bé, Jesús no es limita a ensenyar sinó que lluita eficaçment contra el mal. Ho veiem també a l'Evangeli. Jesús diu [a l'esperit maligne]: *Calla i surt d'aquest home. Llavors l'esperit maligne llançà un gran xiscle i en va sortir.* Jesús ha vingut a destruir el mal. *L'home posseït d'un esperit maligne es posà a cridar: Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos?* Jesús és més fort que el mal. Amb Jesús acaba l'imperi de qui esclavitza els homes.

Per això el poble proclama: *Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes i l'obeeixen.* Així podem viure sense neguits i dedicats al Senyor, com diu Pau. La nostra missió?: escoltar el Senyor, lluitar contra tota mena de mal en nosaltres i en els altres i portar una vida dedicada totalment al Senyor, sense pors i sense que res ens en distregui.

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 18,15-20)

Moisès digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: «Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà».

▶ Salm responsorial (94)

R: *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No enduriu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 7,32-35)

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 1,21-28)

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: «Què vol dir tot això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova; fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 18,15-20)

Moisés habló al pueblo diciendo: «El Señor, tu Dios, te suscitará de entre los tuyos, de entre tus hermanos, un profeta como yo. A él lo escucharéis. Es lo que pediste al Señor, tu Dios, en el Horeb el día de la asamblea: «No quiero volver a escuchar la voz del Señor mi Dios, ni quiero ver más ese gran fuego, para no morir». El Señor me respondió: «Está bien lo que han dicho. Suscitaré un profeta de entre sus hermanos, como tú. Pondré mis palabras en su boca, y les dirá todo lo que yo le mande. Yo mismo pediré cuentas a quien no escuche las palabras que pronuncie en mi nombre. Y el profeta que tenga la arrogancia de decir en mi nombre lo que yo no le he mandado, o hable en nombre de dioses extranjeros, ese profeta morirá».

▶ Salmo responsorial (94)

R: *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 7,32-35)

Hermanos:

Quiero que os ahorréis preocupaciones: el no casado se preocupa de los asuntos del Señor, buscando contentar al Señor; en cambio, el casado se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su mujer, y anda dividido. También la mujer sin marido y la soltera se preocupan de los asuntos del Señor, de ser santa en cuerpo y alma; en cambio, la casada se preocupa de los asuntos del mundo, buscando contentar a su marido. Os digo todo esto para vuestro bien; no para poner una trampa, sino para inducir a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,21b-28)

En la ciudad de Cafarnaúm, el sábado entró Jesús en la sinagoga a enseñar; estaban asombrados de su enseñanza, porque les enseñaba con autoridad y no como los escribas. Había precisamente en su sinagoga un hombre que tenía un espíritu inmundo y se puso a gritar: «¿Qué tenemos que ver nosotros contigo, Jesús Nazareno? ¿Has venido a acabar con nosotros? Sé quién eres: el Santo de Dios». Jesús lo increpó: «¡Cállate y sal de él!». El espíritu inmundo lo retorció violentamente y, dando un grito muy fuerte, salió de él. Todos se preguntaron estupefactos: «¿Qué es esto? Una enseñanza nueva expuesta con autoridad. Incluso manda a los espíritus inmundos y lo obedecen». Su fama se extendió enseguida por todas partes, alcanzando la comarca entera de Galilea.